

Werken landschappen op mensenmaat ook voor dieren? Een blik op randsituaties

Hans Van Dyck (UCLouvain)

We kijken naar landschappen door onze menselijke bril, ook in het natuurbehoud. Wat wij zien is echter niet noodzakelijk wat andere dieren waarnemen. Het is een even boeiende als ongemakkelijke waarheid en het vormt de voedingsbodem voor wat biologen aanduiden met 'sensorische ecologie'. Wat leren we als we op een wetenschappelijk verantwoorde wijze het omgevingsperspectief aannemen van een Eikelmuis, een Aardbeivlinder of een andere soort? Het doet randen van percelen soms helemaal verdwijnen. Een dergelijk perspectief laat ons ook kijken naar problemen in ons landschap op mensenmaat waarvan we tot voor kort geen idee hadden. Sommige waterinsecten worden aangetrokken tot asfaltwegen alsof het aantrekkelijke rivier betrof. We blijken onbewust met de zintuigen van dieren te spelen. Hoewel wijzelf erg visueel ingesteld zijn als we over landschappen denken, beperkt de perceptie van vele dieren zich niet tot het visuele, laat staat de menselijke kijk op de zaak. Hoe geurt of klinkt een landschap voor soorten die we willen beschermen? En wat als er in ons landschap geurige stoorzenders zitten? Een *structureel leefgebied*, zoals bijvoorbeeld een loofbos, is niet zomaar een *functioneel leefgebied* voor een gespecialiseerde loofbosbewoner. Tijdens deze voordracht zal ik ook inzoomen op de vele wegen in ons landschap en hoe deze lijnen en randen voor lastige uitdagingen zorgen bij verschillende dieren. Opnieuw een kwestie van perceptie, beleving en omspringen met omgevingsinformatie.

Hans Van Dyck is professor gedragsecologie en natuurbehoud aan het Earth & Life Institute van de Universiteit van Louvain-la-Neuve (UCLouvain). Hij deelt ook graag deze leestips met ons publiek:

